

Sygn. akt III KZ 58/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Andrzej Stępka

w sprawie z wniosku **S. W.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 lutego 2023 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt III KO 30/22

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

**uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku
skazanego o wznowienie postępowania przekazać do
ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu.**

UZASADNIENIE

W dniu 8 listopada 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego S. W., w którym wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 46/12, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w

Katowicach z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 49/13. Od wyroku tego wniesiono również kasację, która postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie IV KK 283/13, została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Postanowieniem z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt III KO 30/22, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku S.W., wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył wnioskodawca, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu: obrazę art. 42 ust. 2 Konstytucji i art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie prawa do obrony formalnej, art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 118 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie przekazania dowodów, o których mowa w art. 540 k.p.k. obrońcy z urzędu, art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez pozbawienie prawa do rzetelnego procesu, art. 7 Konstytucji poprzez pozorowanie prowadzenia procedury karnej, art. 7 i art. 45 Konstytucji poprzez stosowanie argumentacji sprzecznej z treścią prawa, art. 2 § 2 k.p.k. poprzez stwierdzenie wbrew faktom oraz wykładni art. 193 § 1 k.p.k. braku wystąpienia afektu, powoływanie się na sprawę kasacyjną pozbawioną podstaw prawnych, nierzetelność wyznaczonych dotychczas obrońców. Skarżący wskazał ponadto na zbiór 52 dokumentów medycznych znajdujących się w Szpitalu w G. z dnia zdarzenia, brak przesłuchania w charakterze świadków M. T. , M. G., członków załogi karetki reanimacyjnej, lekarza stwierdzającego zgon ofiary, oraz dr U. P. udzielającej pierwszej pomocy medycznej. Powołał się ponadto na kwestię wpływu teściowej na zeznania małoletnich dzieci i niedopuszczalność uznania ich za dowód w sprawie.

Z treści zażalenia wynika, że skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy jest częściowo zasadne.

Zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do

okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Wyrażenie "oczywista bezzasadność", w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego - art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15). W ocenie Sądu Najwyższego, rozpoznającego przedmiotowe zażalenie, wniosek skazanego nie jest oczywiście bezzasadny.

W zaskarżonym postanowieniu odniesiono się prawidłowo do podnoszonych przez skazanego okoliczności związanych z oceną afektu przedstawioną w opinii biegłych, do kwestii pozbawienia obrony formalnej i sposobu działania dotychczas wyznaczonych obrońców oraz do dopuszczalności uznania zeznań jego małoletnich dzieci za dowód w sprawie. Okoliczności te były zresztą w tej sprawie analizowane wielokrotnie przez sądy obu instancji i przez Sąd Najwyższy. Były też przedmiot uprzednich wniosków o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy pominął jednak całkowicie w swoich rozważaniach wskazane w złożonym przez skazanego wniosku o wznowienie nowe fakty i dowody w postaci zbioru 52 dokumentów medycznych z dnia zdarzenia, mających znajdować się według oświadczenia skarżącego w szpitalu w G. oraz zeznań wskazanych świadków: M. T., M. G., członków załogi karetki reanimacyjnej, lekarza stwierdzającego zgon ofiary czy dr U. P. udzielającej pierwszej pomocy medycznej. Analiza uzasadnień Sądów obu instancji orzekających w tej sprawie, postanowienia kończącego postępowanie kasacyjne i uzasadnień orzeczeń w dotychczasowych postępowaniach wznowieniowych zainicjowanych przez wnioskodawcę w tej sprawie (sygn. akt: IV KO 73/14, IV KO 81/16, IV KO 16/17, IV KO 111/17, IV KO 75/19, IV KO 153/19, IV KO 67/20, IV KO 17/21) wskazuje, że te wskazywane nowe dowody nie były dotąd przedmiotem analizy. Wprawdzie w sprawie IV KO 153/19 odwołano się do kilku dokumentów medycznych z dnia zdarzenia, dołączonych wówczas przez S. W. do wniosku o wznowienie postępowania, ale nie

przeanalizowano tak dużej liczby dokumentów, na którą wnioskodawca powołuje się aktualnie.

Wobec powyższego, bez odniesienia się do ww. okoliczności podnoszonych przez wnioskodawcę i skonfrontowania ich z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, nie można było stwierdzić, że wniosek S. W. o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny.

Z tych powodów zażalenie wniesione przez skazanego musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy w zakresie złożonego wniosku o wznowienie postępowania do ponownego rozpoznania, w tym w pierwszej kolejności celem rozważenia podstaw do wyznaczenia wnioskodawcy w niniejszej sprawie obrońcy z urzędu.

Aktualność zachowuje także stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020; OSNKW 2020, z. 2, poz. 7). Uchwała ta zachowuje nadal swoją aktualność (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21), co w konsekwencji wobec stwierdzenia wystąpienia podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. prowadzić musiało także do uwzględnienia zażalenia.

W tej sytuacji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Najwyższy winien ponownie przeanalizować wniosek skazanego o wznowienie postępowania, zwłaszcza w zakresie pominiętych w zaskarżonym postanowieniu okoliczności dotyczących dowodów z dokumentacji medycznej i zeznań świadków, oraz rozważyć wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu, o ile spełnia ku temu ustawowe wymagania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.